

הישיבה המאתיים-ושמונה של הכנסת השלוש-עשרה
יום שלישי, ט"ו באייר התשנ"ד (26 באפריל 1994)
ירושלים, הכנסת, שעה 00:16

ט. הצעה לסדר-היום
יחס המשטרה לעצירים המינהליים ומניעת חברי הכנסת מלבקרם

היו"ר ע' עלי:

אנחנו ממשיכים בסדר-היום. ההצעה הבאה, מס' 3899: יחס המשטרה לעצירים המינהליים ומניעת חברי הכנסת מלבקרם. חברת הכנסת לימור לבנת, בבקשה.

מאחר שבעוד דקות אחדות יחליף אותי יושב-ראש הכנסת, אני מבקש לנצל את הבמה ולברך את קציני המשטרה וקציני שירות בתי-הסוהר שיושבים כאן. רבותי, אני חושב שיש הסכמה רחבה בציבור על כך שקציני המשטרה ושוטרי ישראל עושים עבודה יוצאת מן הכלל, במסירות רבה. הם עושים לילות כימים כדי לשמור על ביטחונם של תושבי מדינת ישראל, על רכושם, ובכל הנושא הפלילי. יש לנו משטרה יוצאת מן הכלל, הם קצינים מעולים, ואני באמת רוצה מכאן להעביר לכם, ובאמצעותכם לכל שוטרי ישראל, ברכות, תודה והערכה.

אני גם מנצל את ההזדמנות לומר לידידי רפי פלד, שלהערכתי הוא היה מפכ"ל מעולה, היה קצין משטרה מהטובים ביותר שידענו, שהכרנו. הכרתי אותו גם בוועדת הסמים, שעמדתי בראשה, וראיתי באיזו יסודיות, רצינות, יעילות, הוא קיבל על עצמו את התפקיד. החוברת שמונחת לפנינו מפרטת למעשה את ההישגים המרשימים ואת העבודה היסודית והדרך הטובה שבה ניווט רב-ניצב פלד את עבודת המשטרה. אני רוצה להודות לך על הכול ומאחל לך הרבה שנות פעילות פוריות למען מדינת ישראל. בוודאי תמצא את מקומך, והמדינה עוד תיהנה רבות מכישוריך, מיכולתך, ממסירותך, מכל הטוב והיפה שאתה מסמל.

אני רוצה גם לקדם בברכה את המפכ"ל החדש, רב-ניצב אסף חפץ, ולאחל הצלחה לו ולכל קציני המשטרה שקודמו בתפקידיהם. יש לכם אחריות רבה, תפקידים חשובים, במיוחד בימים אלה, ובוודאי הברכות האלה לא יזיקו לכם. אני מודה לכם ומאחל לכם הצלחה. בבקשה.

לימור לבנת (הליכוד):

אדוני היושב-ראש, חברי הכנסת, תרשו לי גם כן לפתוח בברכה לקציני המשטרה, לקציני שירות בתי-הסוהר שיושבים כאן אתנו. אין לי אלא לאמץ את דברי היושב-ראש, חבר הכנסת עובדיה עלי, אותם דברים שהוא אמר, דברים חשובים ונכונים דווקא בימים האלה, כאשר המשטרה נתונה בעבודה ובמאמץ מהקשים ביותר שהיא ידעה במשך שנים רבות בתחומים שונים, מכיוונים שונים. אני חושבת שהמשטרה, ודאי צמרת המשטרה, השוטרים כולם, עומדים בכך בכבוד רב, ואני אומרת את הדברים גם משום שאתם יושבים כאן, אבל גם משום שאני מבקשת שיהיה ברור שהדברים הבאים שאני עומדת לומר יהיו בבחינת ביקורת לא על המשטרה ולא על שירות בתי-הסוהר אלא על המדיניות ועל קובעי המדיניות - על שר המשטרה, על ממשלת ישראל, על מי שקובע מדיניות שאתם בסך הכול מבצעים אותה. חשוב שהדברים יהיו ברורים וחשוב שהדברים ייאמרו, משום שאני לא נמצאת כאן כדי למתוח ביקורת על משטרת ישראל, בשום פנים ואופן; על מדיניות - כן, על מדיניות השר, על מדיניות הממשלה, כפי שאמרתי - ודאי.

אדוני היושב-ראש, חברי הכנסת, לפני 50 שנה בדיוק נעצר אבי על-ידי הבריטים במעצר מינהלי ונשלח לגלות, לאפריקה, עם עוד כמה מאות ממתנגדי - כמעט אמרתי

"המשטר" - המנדט הבריטי. לפני כחודשיים החליטה הממשלה לבצע מעצרים מינהליים בקרב אזרחים יהודים וישראלים, החלטה חסרת תקדים, כשעצם ההחלטה לעצור במעצרים מינהליים אנשים אשר נחשדים כחברים פעילים בתנועות "כך" ו"כהנא חי", שהוצאו אל מחוץ לחוק, בלא שיועמדו למשפט, בלא שידעו בדיוק מה אשמתם, בלא שהורשעו במשהו, בהחלט מעוררת בעיה חמורה.

אני רוצה לצטט מתוך דברים שכתב אתמול אמנון דנקנר בעיתון "הארץ". הוא ודאי לא חשוד כמי ששייך לאותו זרם פוליטי שאני מייצגת אותו, והוא כותב: "כבר כשהוצאו הצווים היו שעיקמו אף, ובצדק, על אופיים הלא-דמוקרטי. בלא משפט הושתו על אזרחים חופשיים במדינה דמוקרטית הגבלות חמורות, כולל מעצר". אפשר לשמוע מה אמרו בעניין הזה גם מהאגודה לזכויות האזרח, גם משה נגבי ואחרים. לפחות בעיה יש כאן. אם יש האשמות, צריך להביא למשפט, להביא את הראיות, להעמיד בפני בית-משפט, ואחר כך לאיש מאתנו לא יהיה שום דבר לומר.

הטיעונים שהובאו הם מגוחכים, שהרי רק לפני זמן קצר, לפני כמה שבועות, הובא שמואל בן-ישי למעצר מינהלי, אחר כך הוא ערער לבית-הדין הצבאי, ושם הופיעה פרקליטות המדינה והסבירה כמה מסוכן הוא ואי-אפשר לאפשר לו שום דבר אלא להיות בכלא. והנה כשהוא עתר לבג"ץ, פתאום הפרקליטות באה והסבירה שבמגבלות אלה ואחרות שהיא הטילה עליו הוא יכול להיות בבית, במעצר בית, אבל אסור לו לדבר עם אמצעי התקשורת.

זה עוד דבר מוזר מאוד. הנה התחלה, לא התחלה, כבר אמצע. עוד לא סוף של סתימת פיות. וזה לא חשוב כמה יהיו דעותיו של שמואל בן-ישי או של מישהו אחר לא מקובלות ולא רצויות, מתועבות, אם תרצו, אבל הרעיון להושיב אותו בבית ולהודיע שהוא צריך לסתום את

הפה ולא לומר את הדברים, לא יכול להתקבל על הדעת. גם על זה כותב דנקנר; יסלח לי דנקנר, הוא לא יאהב בוודאי את זה שאני משתמשת בדברים שהוא כתב. הוא כותב: "חסימת פה מראש של אדם, שאף כי דעותיו נתעבות, קשה להסכים עם העובדה שנאסר עליו להביע אותן, ובעצם כל דבר אחר, בעיתונות".

ובכן, בסך הכול, כבר ברור, רצו כאן לרצות את הפלשתינים, את העולם, אחרי הטבח בחברון, כדי להחזיר אותנו אל המשא-ומתן המדיני, כדי להוכיח שכאילו עשו כאן משהו והנה נוקטים יד קשה. ואני ביום ראשון קראתי בעיתון, שכרוזי הסתה וקריאה לרצח יהודים, חתומים על-ידי ה"חמאס", נמצאו מודבקים על עמודים במסגד אל-אקצה. סגרו בגלל זה את המסגד? עצרו את המטיפים? מה עשו כתוצאה מזה? אלה דברים של יום יום, ה"אד'בח אל-יהוד", אבל לא שמעתי שמפני שמישהו אמר "אד'בח אל-יהוד", לא שמעתי שמפני שמישהו הדביק כרוז הסתה נגד יהודים, הוא נעצר במעצר כזה או אחר או נשללו ממנו זכויותיו האזרחיות.

אבל אחרי כל זה, צריך לזכור, הם נעצרו, כשהמעצר המינהלי איננו הליך פלילי אלא בא לצורך מניעה. הוא איננו עונש אלא הוא בא כדי למנוע מאנשים לעשות את מה שטוענים שהם עלולים לעשות. הם לא יודעים מה אשמתם, ולכן מגיעים להם תנאים מיוחדים על-פי החוק, שמאפשר תנאים מיוחדים לעצירים מינהליים.

עכשיו בואו נראה מה קורה לזכויות העציר המינהלי. לשלושה מהם נולדו ילדים, שני בנים ובת. איזה לחץ ציבורי כבד היה צריך להפעיל, לרבות שביתת רעב של העצירים, כדי ששר המשטרה יאות לאפשר להם לצאת הביתה לברית. אגב, העציר בן-יעקב, שנולדה לו בת בשבוע שעבר - בניגוד לעצירים שנולדו להם בנים - הורשה רק היום לצאת, משום-מה.

ביום ראשון שעבר פתחו העצירים המינהליים בשביתת רעב בכלא השרון. כתוצאה מזה בוטלו להם זכויות העציר, בוטלו ביקורי המשפחות. הם הועברו לבידוד, לא היה להם קשר טלפוני עם הבית, נאסר עליהם קשר טלפוני. אני פניתי ביום שלישי לשר המשטרה בבקשה לבקר את אחד העצירים, את אייל נוקד. במקביל, יושב-ראש הכנסת כאן מעביר לחברי הכנסת מכתב, והוא כותב שצריכים להודיע מראש על ביקורים, לבקש אישור שבעה ימים מראש. אני קיבלתי תשובה מלשכת שר המשטרה ביום חמישי שעבר, שמשום שיש שביתת רעב אני לא אוכל לבקר את העציר המינהלי, עד שהוא יפסיק את שביתת הרעב. אני אגלה כאן: התכוונתי לעתור לבג"ץ נגד ההחלטה הזאת של השר מהטעם הפשוט, שהגבלת זכויות העציר היא בסמכותו של שר המשטרה, כאשר יש שביתת רעב למשל, אבל הגבלת זכותי כחברת כנסת איננה בסמכותו על-פי שום סמכות. אלא מה? רצה הגורל, הקדוש-ברוך-הוא, ואותו אייל נוקד התמוטט במוצאי שבת בגלל שביתת הרעב שלו.

אגב, הידיעה על התמוטטותו לא נמסרה כלל למשפחה אלא נמסרה בעקיפין, בטלפון, על-ידי עציר אחר, וכשאשתו צלצלה מודאגת לדעת מה קרה, כי היא לא ידעה פרטים, אמרו לה שלא ייתנו לה פרטים, אסור למסור פרטים. אני לא שמעתי שיש הנחיה כזאת. אחר כך גם ניתקו להם את הטלפונים, בתור עונש, על זה שהם התקשרו בטלפון.

ביום ראשון בבוקר, אחרי שהצלחתי למצוא את סגן נציב השב"ס וקיבלתי פרטים מדויקים על מצבו של העציר, ביקשתי מלשכת השר שיתאפשר לאשתו לבקר אותו, מאחר שהוא כבר התחיל לאכול, ואותן מגבלות לא היו לעניין, וב-30:12 הודיעו לי שב-00:14 היא יכולה לבקר אותו. היא היתה צריכה לצאת מקריית-ארבע, בתוך שעה וחצי - טוב, גם זה סודר. ואז ביקשתי לבקר אותו ביום חמישי השבוע. היום קיבלתי תשובה שאני יכולה לבקר אותו השבוע ביקור מאושר, אבל לחצי שעה. השר מגביל אותי - חצי שעה. למה השר מגביל אותי? באיזו זכות הוא מגביל אותי בכלל?

אני רוצה שיהיה ברור כאן: בעניין זכויות חברי הכנסת, כאשר יש עצירים ששובתים רעב, לא רק זכותי - ותיכף אומר עוד מלה אחת על זכותי כחברת הכנסת לבקר אותם - אלא גם חובתי לבקר אותם.

אינני יודעת, אני רוצה לראות באיזה מצב הם נמצאים. אני רוצה לראות אם הממשלה המוזרה הזאת, שנוהגת בשיגעון כזה ועוצרת אנשים, יהודים, אזרחים ישראלים, בעוד היא משחררת אלפי מחבלים, אני רוצה לראות באילו תנאים הם נמצאים שם. הם מנותקים, הם מבודדים, איש לא יודע מה עלה בגורלם.

לא שאני לא סומכת על שירות בתי-הסוהר, חס וחלילה. אני סומכת עליו, אבל על הממשלה אינני סומכת. זאת הבעיה.

אני רוצה לומר לשר, חוק חסינות חברי הכנסת קובע, כפי שוודאי ידוע לך: "שום הוראה האוסרת או מגבילה את הגישה לכל מקום במדינה שאינו רשות היחיד, לא תחול על חבר הכנסת, אלא אם היו האיסור או ההגבלה מטעמים של ביטחון המדינה או של סוד צבאי".

זה סוד צבאי, מצבו של אייל נוקד השובת רעב? זה ביטחון המדינה, שאתה אוסר עלי או מגביל אותי בחצי שעה? ההגבלה של חצי שעה לביקורי עצירים מינהליים נמצאת בחוק; זה נכון. אבל מדובר כאן על זכויות העציר, ואני כרגע מדברת על זכויותי כחברת כנסת.

אני רוצה לספר לכם, שאתמול דיברתי עם חבר הכנסת דדי צוקר. הוא הרשה לי לומר את הדברים כאן בשמו, ואני אומרת אותם. הוא סיפר לי שהוא ביקר פעמים רבות עצירים מינהליים פלשתינים בכלא "פארעא", תוך כדי שביתת רעב. מעולם לא הגבילו אותנו, מעולם לא אסרו עליו לבקר. את זה אמר דדי צוקר, לא אני. וזה היה תחת שלטון הליכוד.

אבל פה יש מדיניות של סתימת פיות לא רק לאלה שנעצרו, אלא גם לנו, לחברי הכנסת. אתם השתגעתם?

אני רוצה לומר עוד מלה על זכויות העצירים. אמרתי כבר קודם, הם הרי לא נשפטו ולא הורשעו, הם לא עצירים פליליים. חובת הרגישות בתנאים המיוחדים חלה על הממשלה הזאת, אבל היא אינה ממלאת אותה.

אני ביקשתי להעלות לדיון את הנושא הזה גם בוועדת הכנסת, של זכויותינו כחברי הכנסת.

בסך הכול, אני חושבת שהממשלה, שר המשטרה, שהיו צריכים לנהוג אחרת לגמרי. מנסים כאן בכל דרך - לא רק שר המשטרה, אני שומעת שמערכת החינוך סותמת פיות. אני קוראת בימים אלה ידיעה בעיתון, שמפסיקים את הפעילות של "בני עקיבא" וחב"ד ברוסיה, כי הם הפגינו נגד רבין. עוצרים מפגינים במעלות, כי הם העזו להפגין מול הבית של שלמה בוחבוט. שומו שמים, באמת חוצפה. הוא מסביר שהוא הקים את הישיבה, ואיזו חוצפה יש להם להפגין. ממש שערורייה.

כאן מנסים בשיטתיות לסתום את הפה של האופוזיציה. אבל, שר המשטרה, יש לי בשבילך חדשות: האופוזיציה זה לא אני, זה אפילו לא חברי הכנסת היושבים פה, האופוזיציה היא חצי מהעם הזה. לא תסתמו לה את הפה.

אבא שלי, לפני 50 שנה הלך לשבת במעצר מינהלי והגלו אותו לאפריקה. אני מקווה שאתם לא תגיעו לזה שתגלו לאפריקה, מי יודע.

דוד מנע (הליכוד):

לדרום-לבנון.

יוסף בא-גד (מולדת):

נתת להם רעיון.

היו"ר ע' עלי:

חברת הכנסת לימור לבנת, אל תיתני להם רעיונות.

לימור לבנת (הליכוד):

כן, יכול להיות שאני נותנת להם רעיונות, אם כי יש להם משלהם, הם לא צריכים אותי בשביל הרעיונות. כל רעיון שאני יכולה להעלות על דעתי, הם יעלו רעיון יותר מקיאוווליסטי, אני בטוחה בזה.

אני מקווה שאבא שלי לא פוחד עכשיו בבית. אני רוצה לומר לך, אדוני השר, אני מציעה באמת, בשיא הרצינות, אנחנו עם אחד, מדינה אחת, אנחנו, האופוזיציה - לפחות חצי מהעם. תעצרו כאן, אל תנסו לסתום פיות, כי הרי זה לא יעזור. זה לא עזר אפילו במשטרים הכי אפלים - של רוסיה הסובייטית, של ארגנטינה, של מקומות אחרים.

לפעמים כשאני קמה בבוקר אני מרגישה פה כמו בארגנטינה. תודה.

היו"ר ע' עלי:

תודה רבה. שר המשטרה, בבקשה.

שר המשטרה מ' שחל:

אדוני היושב-ראש, כנסת נכבדה, לעתים נדירות קורה שמזדמנת לך הזדמנות לשמוע נימוקים, שבתשובה שלך אתה תוכל לקעקע אותם אחד לאחד.

דבריה של חברת הכנסת לימור לבנת, שעל אף חומרתם אני חייב לומר שאני מתייחס אליה בכבוד רב, כמו אל כל חבר הכנסת, הזכירו לי אמרה צרפתית על האספה הלאומית הצרפתית, ואני, מטעמי כבוד, אעדן אותה קצת. האמרה אומרת: מי שלא נבחר לאספה הלאומית הצרפתית, לעולם לא ידע נביבות מהי.

ואני אומר: מי שלא נבחר לכנסת ישראל, לעולם לא ידע מלודרמה מלא-כלום מהי. חברת הכנסת לימור לבנת יצרה מלודרמה מהאוויר.

יוסף בא-גד (מולדת):

חזור בך. יהודים נמקים בכלא באשמתך, והיא אמרה דברים מהלב.

שר המשטרה מ' שחל:

חבר הכנסת בא-גד, תן לי להשיב. תן לי להשיב על דבריה. אני לא עונה לך.

יוסף בא-גד (מולדת):

תתבייש לך. אנשים נמקים בכלא ואתה ---

שר המשטרה מ' שחל:

חבר הכנסת בא-גד, תקשיב לדברי בשקט. אני שמעתי דברים קשים ולא הגבתי. אל תבוא אלי עם מלודרמה נוספת.

אדוני היושב-ראש, הממשלה פעלה על-פי חוק הכנסת; על-פי חוק שהובא לכנסת הזאת לאחר המהפך הפוליטי שהיה בשנת 1977. חוק שאת מגדירה אותו בהגדרות כל כך חמורות, אצטט לך מה אמרו עליו מגישיו כאשר הגישו אותו לכנסת ישראל. שר המשפטים דאז שמואל תמיר אמר שזה היא הליברליות. ומי שהיה שר המשטרה הקודם, רוני מילוא, אמר: "הביקורת איננה במקומה מבחינת החוק. כי אם נבדוק את ספר החוקים של מדינות אחרות, ביניהן מדינות מתקדמות מאוד בתחומי המשפט, הזכויות והדמוקרטיה, נמצא שהליברליות בתחומים אלה אינה גדולה יותר מאשר בחוק המוצע בישראל. אם מדובר בקודקס האמריקני העוסק ב-DEFENCE NATIONAL AND WAR ---

עוזי לנדאו (הליכוד):

מה זה, חידון?

לימור לבנת (הליכוד):

על מה אתה מדבר?

שר המשטרה מ' שחל:

אני מדבר אתך על הסמכות החוקית למעצר מינהלי. אני תיכף אמנה גם כמה פעמים אתם השתמשתם במעצר מינהלי.

לימור לבנת (הליכוד):

אני לא רוצה לדעת.

שר המשטרה מ' שחל:

חברת הכנסת לימור לבנת, תני לי להשיב בדרכי ואל תתווכחי. לא נעים לשמוע את האמת. תני לי להשלים את דברי עד הסוף.

עוזי לנדאו (הליכוד):

מה זה, שיעור בהיסטוריה?

היו"ר ש' וייס:

קצת ריסון.

לימור לבנת (הליכוד):

אבל אני לא מתווכחת. שאלתי שאלה.

שר המשטרה מ' שחל:

--- והוא אומר: "אותם סעיפים בחוק מופעלים כאשר צוות בעיות". וצצו בעיות.

והנה באה חברת הכנסת לימור לבנת ואומרת: יש כאן סתימת פיות, לא נותנים לדבר, זו ממשלה ששמה לה למטרה לסתום פיות, ואז מכניסים למעצר מינהלי.

אברהם הירשזון (הליכוד):

זה נכון.

שר המשטרה מ' שחל:

חברת הכנסת לימור לבנת, אחרי קבלת החוק בשנת 1978, ואגב אני התנגדתי לו, היתה זו ממשלת הליכוד --

עוזי לנדאו (הליכוד):

שמה?

שר המשטרה מ' שחל:

-- שהפעילה לראשונה מעצר מינהלי נגד אזרחים ישראלים יהודים.

עוזי לנדאו (הליכוד):

לפי החוק, אבל לא לפי החוק הזה.

שר המשטרה מ' שחל:

חבר הכנסת לנדאו, אני מבקש ממך, תקשיב לי עד הסוף בשקט.

היו"ר ש' וייס:

אדוני השר, תן לי רק שנייה. אני מבקש מכם, חברי הכנסת.

שר המשטרה מ' שחל:

ב-1980, כלפי הרב כהנא, כלפי הרב ברוך בן-יוסף גרין.

שאל יהלום (מפד"ל):

לכמה זמן?

שר המשטרה מ' שחל:

לחצי שנה. גם כלפי יואל לרנר. הופעלו על-ידי הממשלה ההיא תשעה צווים מינהליים.

היום הם נתונים לביקורת. אם הצו המינהלי הוא מטעם מפקד האזור הצבאי, יש ועדה בראשות משפטן שניתן לערער על כל הליך מההליכים שלה. אם הצו הוצא על-ידי שר הביטחון מכוח חוק ישראלי, הביקורת היא של בית-משפט השלום הקרוב למקום מגוריו של מי שנמצא במעצר מינהלי.

עוזי לנדאו (הליכוד):

כהנא, לפי איזה חוק?

שר המשטרה מ' שחל:

אבל אומרת חברת הכנסת לימור לבנת דברים נוספים, שלא היו ולא נבראו. סתימת פיות לא רק לעצירים אלא לחברי הכנסת; הכנסת הזאת שונה; שר המשטרה הזה קשוח; יושב-ראש הכנסת הזה איננו נותן.

רבותי, לא מינייה ולא מקצתיה. בעבר היה נוהג, שכאשר עולים ומטיחים האשמות מן הסוג הזה, חברת הכנסת לימור לבנת, עושים שיעורי בית. לכי לספרייה קודם כול, תלמדי את החומר ותחזרי הנה.

חצי שעה ביקור - אני קבעתי בשרירות לב? תקראי מה אומר החוק. הוא אומר במפורש: לא יותר מחצי שעה.

לימור לבנת (הליכוד):

למי?

שר המשטרה מ' שחל:

לכל מבקר.

לימור לבנת (הליכוד):

תסלח לי, חוק חסינות חברי הכנסת לא מגביל אותי.

שר המשטרה מ' שחל:

לכל מבקר. החוק מחייב אותך.

לימור לבנת (הליכוד):

שר המשטרה מ' שחל:

זו בושה לחברת כנסת שאפילו אינה מטריחה את עצמה לבדוק את זה.

לימור לבנת (הליכוד):

היו"ר ש' וייס:

אבל למה לצעוק? אפשר לדבר, אנחנו פה שמונה אנשים.

לימור לבנת (הליכוד):

אדוני היושב-ראש, לא ישמעו אותי ---

שר המשטרה מ' שחל:

אבל אני מבקש שלא יפריעו לי.

היו"ר ש' וייס:

אני לא מרשה. השר מדבר עכשיו. אי-אפשר לנהל בצורה כזאת את החיים הפרלמנטריים.

שר המשטרה מ' שחל:

סעיף 11 ---

היו"ר ש' וייס:

הוא יגיד מה שהוא רוצה.

לימור לבנת (הליכוד):

נכון, ואני אגיד מה שאני רוצה.

היו"ר ש' וייס:

לא תוך כדי דבריו.

שר המשטרה מ' שחל:

 בסעיף 11 כתוב בצורה - - -

לימור לבנת (הליכוד):

 אני אגיד מה שאני רוצה.

היו"ר ש' וייס:

 לא תוך כדי דבריו. אני קורא אותך לסדר בפעם הראשונה.

שר המשטרה מ' שחל:

 חברת הכנסת לימור לבנת, לו הכרת אותי, היית יודעת שאני לא אשאר חייב לך אף לא תשובה אחת על כל טענה שהעלית.

עוזי לנדאו (הליכוד):

 אבל תן משהו רציני, לא שטויות.

אברהם הירשזון (הליכוד):**שר המשטרה מ' שחל:**

 חבר הכנסת לנדאו, אתה הגעת? היו ימים שאתה לא היית פה, היה שקט.

עוזי לנדאו (הליכוד):**שר המשטרה מ' שחל:**

 אל תעיר לכל אחד.

היו"ר ש' וייס:

 זה לא נכון.

שר המשטרה מ' שחל:

 קיבלת תפקיד של הלחשן הקבוע. לכל אחד אתה מעיר הערות. אל תעיר הערות.

עוזי לנדאו (הליכוד):

 אני צריך לשמור על רמה של רצינות בדיוני הכנסת.

שר המשטרה מ' שחל:

 סעיף 11 לחוק קובע: עציר יורשה לקבל מבקרים במקום שיקבע המפקד, למשך חצי שעה, כמפורט, לפי התנאים האלה, ואז אין לך שום נתון אחר.

יוסף בא-גד (מולדת):

דוד מגן (הליכוד):

תרשה לי לשאול שאלה.

שר המשטרה מ' שחל:

תיכף אני אגיע לזה.

היו"ר ש' וייס:

אני אאפשר לכם אחר כך לשאול שתיים-שלוש שאלות. מספיק.

שר המשטרה מ' שחל:

אומרת חברת הכנסת לימור לבנת: דם שונה לנו, אנחנו חברי כנסת. מה זאת אומרת? תפתח את הדלתות, תן לכל אחד לבקר.

תלכי לספרייה עוד הפעם, פעם שנייה, תקראי את חוות הדעת של היועץ המשפטי לממשלה שמגר ושל פרופסור זמיר על זכויותיו של חבר הכנסת לבקר. היה פה חבר כנסת ששמו צ'רלי ביטון שעשה את זה וקיבל חוות דעת. אין לך זכות לבקר. זה לא שייך לחסינות חברי הכנסת. את תבקרי באישור.

אברהם הירשזון (הליכוד):

אבל מה אומר על זה ---

היו"ר ש' וייס:

רגע.

שר המשטרה מ' שחל:

אבל יותר מזה. היה יושב-ראש כנסת ששמו דב שילנסקי, והוא חבר המפלגה שלך, והוא בא וקבע לא בליברליות שאני נוהג בה היום ולא בליברליות שנוהג בה יושב-ראש הכנסת. הוא קבע דבר אחד: היו מפנים את הבקשה ליושב-ראש הכנסת --

היו"ר ש' וייס:

הם קיבלו היום מכתב מפורט על זה.

שר המשטרה מ' שחל:

-- ועם כל הפרטים, ויושב-ראש הכנסת היה פונה לשר הביטחון לגבי אסירים ביטחוניים ולשר המשטרה בעניינים של אסירים אזרחיים, וקובע השר כשהוא רוצה. הוא יכול לקבוע אחרי חודש, הוא יכול לקבוע אחרי שלושה חודשים. כאן נאמר בצורה מפורשת: שבעה ימים מיום הבקשה, וברוב המקרים זה בתוך יום אחד או יומיים. ואת, במלוא החוצפה ובעזות מצח, בדמגוגיה זולה, קמה כאן ומטיחה האשמות. על סמך מה?

עוזי לנדאו (הליכוד):**היו"ר ש' וייס:**

חבר הכנסת לנדאו, תפסיק.

שר המשטרה מ' שחל:

איזו זכות יש לך לבקר בבית-סוהר? אני צריך לדאוג לנקודה אחת, שהיא חשובה ביותר מבחינת: שוויון מלא לכל אחד, ומה שאני קובע לגבייך אני חייב לקבוע לגבי הכול, ותשאלי את חברי הכנסת, יש פה גם עצירים מינהליים רבים מאוד. רק לאחרונה, קרוב ל-340 אנשי

"חמאס", תראי את רשימת הביקורים שמבקשים חברי הכנסת הערבים - עשרות, אם לא מאות, ואני צריך לדאוג שמכל בחינה שהיא יהיה סדר. אז את באה אלי מפני שפגעו, חלילה, בחברת הכנסת לימור לבנת.

מיכאל איתן (הליכוד):

למה אתה ---

היו"ר ש' וייס:

רגע אחד, חבר הכנסת מיכאל איתן.

שר המשטרה מ' שחל:

לא נתנו לה לבקר ---

מיכאל איתן (הליכוד):

שקרים אתה מפיץ פה. מעולם לא חיכו שבעה ימים, לא בזמן מילוא ולא בזמן בר-לב.

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת איתן, תסלח לי.

מיכאל איתן (הליכוד):

אתה לא מתבייש? בושה לממשלה ---

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת איתן, תקשיב לי. חבר הכנסת איתן, שב.

מיכאל איתן (הליכוד):

שר המשטרה מ' שחל:

שב בשקט.

היו"ר ש' וייס:

לא אכפת לי שתשב בספסלי סיעת המערך, אפילו קבוע, אבל תשב.

מיכאל איתן (הליכוד):

שר המשטרה מ' שחל:

אני מבקש קודם כול שלא יצעק מהפינה של הקואליציה. תצעק מהצד השני.

היו"ר ש' וייס:

קודם כול שב, שב.

מיכאל איתן (הליכוד):

 אני לא אשב.

היו"ר ש' וייס:

מה קורה אתכם? אדוני השר, רק שנייה. אני לא כל כך רוצה להתערב, כי אני רוצה שהדיון יתנהל באופן שוטף. חברי הכנסת, יש לנו פה הזדמנות לברר סוגיה.

מיכאל איתן (הליכוד):

לא היה דבר כזה.

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת איתן, תקשיב, יש לנו אפשרות לברר פה סוגיה חשובה מאוד, והשר עונה. אני אאפשר לכם אחר כך - - -

מיכאל איתן (הליכוד):

- - -

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת איתן. חבר הכנסת איתן, השר עונה. אם תהיינה שאלות - - -

מיכאל איתן (הליכוד):

ממתי זה שבעה ימים?

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת איתן.

עוזי לנדאו (הליכוד):

- - -

היו"ר ש' וייס:

חברי הכנסת איתן ועוזי לנדאו, אני אאפשר לכם אחר כך לשאול שאלות, אחת או שתיים. בזה נגמר העניין, חבר הכנסת איתן. לא מוכרחים לברר את זה בפראות, אפשר בנחת. אלה שאלות כבדות.

שר המשטרה מ' שחל:

חבר הכנסת מיקי איתן, אי-אפשר להיכנס בסערה ובקול רם. זה לא אומר שאתה צודק.

אני אקרא לך מתוך מכתב מ-21 בפברואר 1991, מכתב של דב שילנסקי, יושב-ראש הכנסת, מכתב שהוא כותב לשר המשטרה: "הנני מעביר אליך בזה מכתבו של חבר הכנסת מוחמד מיעארי המבקש לבקר בכלא 'ניצן'. על-פי המוסכם, יתקיימו הביקורים במועד שייקבע על-ידיך". והקביעה על-ידי שר המשטרה לא היתה מוגבלת. אני הגבלתי את עצמי בלא יותר משבעה ימים. ברוב המקרים עונים מהיום למחר, ואת זה אני עונה לך לפני שתצעק. אתה סוגר את העיניים, פותח את הפה בלי להקשיב אפילו למה שעונים, ומייד בסופרלטיבים: שקרן, מדבר לא-אמת. שמעת בכלל? הקשבת למה שאמרו לך?

מיכאל איתן (הליכוד):

שמעתי הכול.

שר המשטרה מ' שחל:

קצת דרך ארץ.

מיכאל איתן (הליכוד):-----
---**שר המשטרה מ' שחל:**

יש לי קול כמו שלך, ואתה לא יכול לדעת --- מי אתה בכלל שתדבר על זה?

היו"ר ש' וייס:

סליחה, אי-אפשר כך, חבר הכנסת איתן.

שר המשטרה מ' שחל:

יש גם חברי כנסת אחרים. אולי תאפשר להם לדעת מדוע אני אמרתי את מה שאמרתי, שיש גם סיבות? אבל הרי החוכמה כולה ניתנה לך, אתה עונה מייד בביטחון כזה. תקשיב ותשמע על מה מדובר. קמה כאן חברת הכנסת לימור לבנת בטענות בומבסטיות על לא כלום.

מיכאל איתן (הליכוד):

שמעתי הכול.

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת איתן, אני אצטרך לקרוא אותך לסדר.

שר המשטרה מ' שחל:

שמעת את הכול, לא הבנת כלום, וזה ההבדל. לא מספיק לשמוע. צריך גם להבין.

היו"ר ש' וייס:

טוב, בואו נוריד קצת את הטון, ולא להפריע.

שר המשטרה מ' שחל:

רבותי, חברי הכנסת, בעניין הזה שאנחנו מדברים עליו אני רוצה לומר: בסוגיה של המעצר המינהלי זה המקום היחיד שהמחוקק קבע את הזכויות בחוק ראשי, ועל-פיהן זה נקבע. נקבע מה מותר ומה אסור. יש כלל בבת-הסוהר, שאם יש שביתת רעב, אין מאפשרים ביקורים בבית-הסוהר, והחוק אומר בעניין הזה מה היא זכות הביקור למי שאיננו קרוב מדרגה ראשונה.

מיכאל איתן (הליכוד):

עשרות פעמים ---

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת איתן. חבר הכנסת איתן, תירגע קצת. אחר כך תשאל שאלות.

שר המשטרה מ' שחל:

הוא אומר כך: המפקד ראשי לפי שיקול דעתו להתיר למבקרים האמורים, שהם מבקרים בדרגה אחרת, שאינם קרובי משפחה, ביקור מיוחד או ביקורים תכופים יותר אצל עציר מסוים. ואז הוא אומר: לפי שיקול דעתו. כל זה במגבלה שדיברנו עליה, של חצי שעה, והמחוקק קבע אותה ואמר בחוק עצמו: חצי שעה ולא יותר.

שאל יהלום (מפד"ל):

אבל איפה כתוב ---

דוד מגן (הליכוד):

שאלה להבהרה.

היו"ר ש' וייס:

אני אאפשר לכם לשאול באופן מסודר.

שר המשטרה מ' שחל:

רבותי חברי הכנסת, בעת המעצר - ואני רוצה להבהיר את הנקודה הזאת - לחבר הכנסת אין זכות מוקנית מכוח חוק החסינות לבקר בבתי-כלא. ובעניין הזה, כשאני קראתי את המכתבים של חבר הכנסת דב שילנסקי, כשהיה יושב-ראש הכנסת, באתי וציינתי שבעניין הזה היה הסדר: א. הביקור איננו פתוח. לחבר הכנסת יש זכות ---

יהושע מצא (הליכוד):

אדוני השר, מה כותב דב שילנסקי? אני שואל כי אתה קראת משפט ואחר כך דיברת בעל-פה. זה מזכיר לי ---

שר המשטרה מ' שחל:

אני חוזר.

יהושע מצא (הליכוד):**קריאות:****היו"ר ש' וייס:**

סליחה, חברת הכנסת לימור לבנת. תירגעו.

שר המשטרה מ' שחל:

חבר הכנסת מצא, היום העביר יושב-ראש הכנסת לחבר הכנסת משה קצב, יושב-ראש סיעת הליכוד, תכתובת ומכתב שלו המצורף, ושם הוא מסביר מה השוני בין מה שהיה כשיושב-ראש הכנסת היה דב שילנסקי לבין המצב כיום. שם הוא מצרף מכתבים שניתנו בזמנו על-פי ההסכם. הגיע יושב-ראש הכנסת שילנסקי להסדר עם שר הביטחון ושר המשטרה, שאומר כך. הוא מעביר לו בקשה של חבר כנסת שפונה אליו; לא ישירות לשר, אלא הוא פונה ליושב-ראש הכנסת. זה היה ההסדר עם ארנס בזמנו ועם מילוא, והוא אומר לו כך, אני קורא פה את המכתב מ-21 בפברואר 1991, שהוא בן ארבע שורות: ---

מיכאל איתן (הליכוד):**שר המשטרה מ' שחל:**

--- "לכבוד שר המשטרה, מר רוני מילוא, שלום רב, הנני מעביר אליך בזה מכתבו של חבר הכנסת מוחמד מיעארי המבקש לבקר בכלא 'ניצן'. על-פי המוסכם יתקיימו הביקורים במועד שייקבע על-ידך".

יהושע מצא (הליכוד):

מועד מוסכם.

שר המשטרה מ' שחל:

הודעתי לפונה, שלשכת שר המשטרה תודיע על מועד הביקור. מה אומר היושב-ראש שבח וייס במכתבו לחבר הכנסת קצב? הוא אומר לו כך: יושב-ראש הכנסת הגיע להסדר - - -

מיכאל איתן (הליכוד):

ממתי המכתב?

שר המשטרה מ' שחל:

איזה מכתב?

מיכאל איתן (הליכוד):

בעניין מעארי.

שר המשטרה מ' שחל:

מ-21 בפברואר 1991. אמרתי את זה שלוש פעמים.

היו"ר ש' וייס:

אתם לא מקשיבים, איך אפשר להבין?

שר המשטרה מ' שחל:

למה להקשיב? האמת מפריעה.

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת איתן, אדוני השר, ברשותך, אני מתערב כאן. אני מבקש את סליחתו של השר לשנייה אחת. חבר הכנסת איתן, אני רוצה להתערב כאן, ברשותך, לעניין קצר אחד, שכן רק עכשיו הגעתי כדי לנהל את הישיבה - שמעתי אתמול תלונות בסיעת הליכוד, על סידורי הביקורים של חברי הכנסת בבתי-הסוהר. כדי למנוע אי-הבנות, כתבתי היום מכתב ליושב-ראש סיעת הליכוד, עם העתק לחברת הכנסת לימור לבנת, שהיתה אחת מחברי הכנסת שטיפלתי בפנייתם ביום שישי.

אני רוצה למסור את התמצית בשיא הקיצור. כאשר הגעתי לתפקידי כיושב-ראש הכנסת, מצאתי את הסידור הבא, של קודמי, שהכול נעשה בהתכתבות. כל העתקי המכתבים נשלחו לחבר הכנסת משה קצב ולסיעת הליכוד דרכו. הסידור היה, ששר המשטרה או שר הביטחון - כל אחד בתחום הזכויות והסמכויות שלו - קובעים את מועדי הביקור בלי הגבלת זמן. החלטתי לכבד את הסידור של קודמי, מפני שרוב המסורות שיצקו קודמי מקובלות עלי.

היו פניות מספר. ביררתי עם השר, והגענו לסידור שלדעתי יש בו עלייה של מדרגה נוספת בהגנה על אפשרויות חברי הכנסת למלא את תפקידם. אמרנו שנגביל את הזמן. לא בלתי מוגבל כמו שהיה בעבר, אלא עד שבוע.

מיכאל איתן (הליכוד):

זה לא היה אף פעם.

היו"ר ש' וייס:

רגע, אתה אפילו לא רוצה להקשיב. כדי לדעת אם היה או לא היה, צריך לעשות בדיקה בין כל חברי הכנסת לשעבר ובהווה. למשל, היה לפחות מקרה אחד שבו התערבתי גם כאשר אתה פנית אלי, ואני יודע שהביקור הוסדר הרבה יותר מהר.

ביום שישי זה פנתה אלי חברת הכנסת לימור לבנת ואמרה שיש לה בעיה עם ביקור. ביום חמישי פנה חבר הכנסת גוטמן. במשך השבוע פנה חבר הכנסת אלסאנע. טיפלתי בזה מייד, כל יום שישי. שר המשטרה דיבר אתי מייד.

יתר על כן, היתה כאן נקודה לא ברורה, מה הדין כאשר מדובר בשותבי רעב. שר המשטרה פנה ביוזמתו באותו יום ליועץ המשפטי לממשלה וביקש הבהרות. ביום שישי בערב ביקשתי מחברת הכנסת לימור לבנת שתצלצל לביתי, ונתתי לה את התשובה.

לכן נדמה לי, שכאשר יש טענות ותלונות, צריך לבססן על עובדות. מה אני מציע במכתבי? אם חברי הכנסת סבורים שצריך חקיקה

חדשה המסדירה את הנושא, יש ועדת הכנסת העוסקת בענייני חסינות. זהו כל הסיפור. נפגעת אישית מכך שלאחר יום שישי שלם שבו טיפלתי בנושא, היתה תלונה שאני כאילו מונע ביקורים בבתי-סוהר.

לימור לבנת (הליכוד):

לא היתה תלונה.

היו"ר ש' וייס:

אנחנו לא רק יריבים פוליטיים, אנחנו גם בני-אדם פה. אני מחזיר את רשות הדיבור לשר.

מיכאל איתן (הליכוד):

רק משפט אחד. אני חוזר וקובע בצורה הברורה ביותר, כמי שקיבל היתרים ישירות מלשכות של שלושה שרי משטרה - בר-לב, מילוא ושחל עצמו - שהפרקטיקה הנהוגה היתה: חבר הכנסת מצלצל ללשכת השר, מבקש אישור ומקבל אותו בתוך פרק זמן שמעולם לא עלה על 48 שעות. אז מה קרה?

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת איתן, בוא נגמור את הקטע הזה. התיאוריה עכשיו יותר משופרת, הפרקטיקה משתנה מחבר כנסת לחבר כנסת. אומר לכם שעלינו בדרגה, בהגנה על חברי כנסת.

מיכאל איתן (הליכוד):

עכשיו זה שבעה ימים. איזה שיפור הוא זה?

שאל יהלום (מפד"ל):

קודם פעלו על-פי חוק.

היו"ר ש' וייס:

קודם היה זמן בלתי מוגבל.

מיכאל איתן (הליכוד):

קודם לא היה זמן בלתי מוגבל.

שר המשטרה מ' שחל:

חבר הכנסת מיקי איתן זכאי, כאשר הוא קובע קביעה חד-משמעית: אני זה הכנסת. מאיפה אתה יודע? יש עוד חברי כנסת חוץ ממך. ההבדל היחיד הוא בכך שאתה אומר שאותך לא מעניין שום דבר. לך אפשרו ב-24 שעות או ב-48 שעות, מפני שהיו סיבות לכך. בדרך כלל אני מאשר בתוך 24 שעות. כתבנו: שבעה ימים, לא יאחר משבוע, כהגבלת זמן מבחינתי. בדרך כלל אני נותן את האישור מוקדם יותר, אך יש מקרים שאיני נותן אותו מסיבות אחרות. אבל אתה אומר: אני, מיקי איתן - הכנסת כולה. אני מייצג את טלב אלסאנע, את האשם מחאמיד, את כולם. מדוע? אני חכם מכולם, אני מבין יותר מכולם, אני יודע לענות ישר ומייד. בחיך, תחשוב פעמיים.

מיכאל איתן (הליכוד):

אני חושב שלוש פעמים.

שר המשטרה מ' שחל:

יש לי בעיה. אגיד לך דבר נוסף: לגבי שביתות הרעב, יש הוראות של שירות בתי-הסוהר, ואקרא על מה הן מדברות. צריך לראותן לא במקרה הקונקרטי, ולא בעניין הזה מייד ולא לתר. צריך לראות את ההיקף הכולל: יש כ-11000 אסירים בשירות בתי-הסוהר בישראל, מחצית מתוכם הם אסירים ביטחוניים, על כל המשתמע מכך. יש כמה מאות עצורים מינהליים. על-פי פקודת הנציבות העוסקת בשביתת רעב, שביתת רעב קבוצתית מהווה מעשה המערער סדר ופוגע בפעילות השוטפת בבית-הסוהר, וכן יש בו משום פגיעה

בבריאותו של האסיר, שעל שמירתה מופקד שירות בתי-הסוהר, דבר אשר יכול להיכלל במסגרת העבירה המפורטת בסעיף 16(1) לתקנות סמכויות שעת-חירום (מעצרים). לפיכך, ובהתאם לפקודת נציבות זו, הופסקו ביקורי המשפחות לגבי העצירים כולם.

אני לא יכול לקבוע כלל אחר, כי זה מערער את הסדר לגבי כל היתר. אני צריך לראות שני צעדים קדימה. אף-על-פי-כן, בהתאם לפנייה - לרבות הפנייה של חברת הכנסת לימור לבנת - ניסינו לבדוק מהן זכויות עצור מינהלי. החוק הראשי לא קבע לגבי אסירים או עצירים אחרים שום זכויות. זה נקבע בפקודה של המשטרה לגבי עצירים, או בשירות בתי-הסוהר. הפעלתי את היועצת המשפטית שעות על גבי שעות, וכן את היועץ המשפטי של שירות בתי-הסוהר והיועץ המשפטי לממשלה, והגענו למסקנה שבמקרה זה לגבי עצורים מינהליים, ניתן אפשרות לביקורים - ובלבד שהמצב הרפואי וכל היתר יהיה בסדר.

אני רוצה לסיים בדבר נוסף. רבותי חברי הכנסת, אולי זה לא מוצא חן בעיניכם, גם אני חבר כנסת, ואני יודע מה אומר חוק החסינות הבעיה המרכזית שהעלה חבר הכנסת צ'רלי ביטון בתלונה שנדונה בוועדת הכנסת - והחומר קיים - היא האם בית-סוהר הוא רשות הציבור, שחבר הכנסת רשאי להיכנס אליה בכל זמן שהוא רוצה, או זוהי רשות הפרט. היועץ המשפטי לממשלה קבע שזו לא רשות הציבור.

מיכאל איתן (הליכוד):

הוא לא קובע לנו שום דבר.

שר המשטרה מ' שחל:

זה מקום שצריך להיכנס אליו באישור, ובהתאם לכך אין זכות מוקנית לחבר כנסת לבקר מתי שהוא רוצה, על-פי כל קפריזה שלו.

מיכאל איתן (הליכוד):

אדוני השר, היועץ המשפטי לממשלה לא קובע לכנסת.

היו"ר ש' וייס:

אבל יש ועדת הכנסת, אתה יכול לבקש ממנה שינוי.

שר המשטרה מ' שחל:

חבר הכנסת איתן, תעשה לי טובה, אתה אומנם מבין את הכול, תבוא אלי ותקרא את החומר. אם אחרי זה תמשיך לצעוק, אומר שלא הבנתי.

מיכאל איתן (הליכוד):

בדקת את זה כאשר אני פניתי אליך. אמרתי לך: בסדר, אחכה עוד יום. בדקת את העניין. מדוע כאשר חברת הכנסת לבנת פנתה אליך, הלכת לבדוק את העניין עוד הפעם? כבר ידעת את התשובה.

היו"ר ש' וייס:

כל יום שישי טיפלנו בעניין.

שר המשטרה מ' שחל:

אני לא מוכשר כמוך, חבר הכנסת איתן. אני לומד כל בעיה עוד הפעם. אני צריך פעמיים-שלוש פעמים. זו שאלה של כשרון.

לימור לבנת (הליכוד):

פניתי אליך בפקס ביום שלישי.

שר המשטרה מ' שחל:

אין לי כשרון, מה אני יכול לעשות?

מיכאל איתן (הליכוד):

זו הבעיה.

שר המשטרה מ' שחל:

אדוני היושב-ראש, לא רק שהדברים אינם מדויקים - - -

לימור לבנת (הליכוד):

אני לא מקבלת את דבריך.

שר המשטרה מ' שחל:

חברת הכנסת לימור לבנת, היו בכנסת מקרים, שלאחר שחבר הכנסת שמע את האמת ואת העובדות, הוא קם והתנצל. אני מוותר על ההתנצלות שלך.

אברהם הירשזון (הליכוד):

איזו נדיבות.

שר המשטרה מ' שחל:

אני מציע להעביר את ההצעה לוועדת הפנים של הכנסת ולדון בה שם לאורך ולרוחב. יש לי כאן כמות כזו של ניירת, שחבל להפסיד את זמנה של הכנסת. אני מניח שחבר הכנסת מצא ישמח מאוד לקיים דיון בנושא זה. אני מציע להעביר את הנושא לוועדת הפנים.

היו"ר ש' וייס:

חברי הכנסת, יש הצעה אחרת?

יוסף בא-גד (מולדת):

אני מבקש להסיר את ההצעה.

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת בא-גד מבקש להסיר את ההצעה. בבקשה, תנמק בתוך דקה.

יוסף בא-גד (מולדת):

אדוני היושב-ראש, כבוד השר, כל מלה של חברת הכנסת לימור לבנת - פנינה. כבוד השר, אתה יודע - ואומר כאן דבר - שאני מסתדר אתך די טוב. לשבחך ייאמר, כי אנו מוצאים שפה משותפת. שבעה ימים, חמישה ימים, עוד טלפון - מסתדרים. למה קפצתי מגדרי? מפני שהצלחת להרתיח את הדם. בשעה שאנו מדברים, כבוד השר, שלושה עצירים מינהליים התמוטטו: אייל נוקד, ברוך מרזל ובן-ציון גובשטיין, הועברו על-ידי רופא בית-הסוהר לבית-החולים של בית-הסוהר.

מה אתם מחכים? אתם מחכים לאסון ולוועדת חקירה? שלושה התמוטטו. השלושה התמוטטו, לא נותנים לנשים לבקר עד שמתערבים, משתדלים, מתקשרים, פרוטקציה. בשביל מה כל הדברים? אני אומר לכם, אתם הולכים ומסתבכים.

כבוד השר, אני חוזר וקורא, הפסיקו את המעצרים המינהליים. אם יש עילה לעצור, בית-משפט יחליט. כבר אמרה זאת חברת הכנסת לימור לבנת. אני מבקש ממך, כבוד השר, לפני שיהיה מאוחר, אחרי ששלושה כבר התמוטטו, עצרו את זה, שחררו את מי שצריך לשחררו, הגבילו מה שתצרו ותגמרו את העניין.

היו"ר ש' וייס:

תודה רבה.

חברי הכנסת, התמונה ברורה. אני רק רוצה לומר שאם יש סביב זה אי-הבנות או רצון לחידוש, יש כתובת - ועדת הכנסת.

השר ממליץ על כך שהנושא יידון בוועדת הפנים ואיכות הסביבה.

לימור לבנת (הליכוד):

אני מבקשת דיון במליאה.

היו"ר ש' וייס:

עכשיו רציתי לשאול אותך אם את מסכימה. האם את מסכימה שהדיון יהיה בוועדת הפנים ואיכות הסביבה?

לימור לבנת (הליכוד):

אני רוצה להתנצל על כך שמכיוון שהשר לא נתן שום תשובה - - -

היו"ר ש' וייס:

בלי הסברים. התשובה היא כן או לא?

לימור לבנת (הליכוד):

אני מבקשת דיון במליאה.

שר המשטרה מ' שחל:

אדוני היושב-ראש, אני בעד - - -

היו"ר ש' וייס:

חברת הכנסת לימור לבנת, תראי איזה שר ליברלי, הוא מוכן גם לדיון במליאה. בתמיכה "אדירה" של סיעת העבודה ומרצ - יש כאן שני חברים - הוא מוכן שיהיה דיון במליאה.

אנחנו מצביעים. חבר הכנסת בא-גד, אתה רצית להסיר את הנושא, אז אתה צריך להצביע נגד.

יוסף בא-גד (מולדת):

רציתי לדבר.

היו"ר ש' וייס:

הבנתי. זה חלק מכללי המשחק, זה בסדר.

הצבעה מס' 10

בעד ההצעה לכלול את הנושא בסדר-היום - 15
בעד ההצעה שלא לכלול את הנושא בסדר-היום - אין
נמנעים - אין
ההצעה לכלול את הנושא בסדר-היום של הכנסת נתקבלה.

היו"ר ש' וייס:

15 תומכים, אין מתנגדים, אין נמנעים. אני קובע שיתקיים דיון במליאה. לגבי מועד הדיון וכן הלאה, לפי המכניזמים המקובלים. תודה רבה, אדוני השר.